

Arrest

nr. 231 263 van 16 januari 2020
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat D. GEENS
Lange Lozanastraat 24
2018 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X alias X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 28 december 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 23 oktober 2017 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 september 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 oktober 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat D. GEENS verschijnt voor verzoeker en van advocaat L. NIKKELS, die loco advocaten D. MATRAY en S. VAN ROMPAEY verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 april 2011 nam het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (hierna: het CGVS) de beslissing tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op grond van artikel 48/4, § 2, c van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 11 mei 2016 ontving het CGVS een schrijven van de Dienst Vreemdelingenzaken (cel fraude) met informatie over het door verzoeker neergelegde paspoort in het kader van een naamswijziging die een

naam en geboortedatum bevat die verschillen van wat verzoeker verklaarde tijdens de internationale beschermingsprocedure.

Op 26 augustus 2016 werd verzoeker opgeroepen voor gehoor op 13 september 2016 bij het CGVS teneinde hem de gelegenheid te bieden om mondeling op dit element te reageren en de redenen aan te halen voor het behoud van zijn status. Verzoeker gaf geen gevolg aan die oproeping.

Op 16 december 2016 trok het CGVS de subsidiaire beschermingsstatus in. Het CGVS motiveerde dat verzoeker destijds in België internationale bescherming had gevraagd onder een valse identiteit en zijn beschermingsstatus destijds aldus werd toegekend op grond van verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen die doorslaggevend zijn geweest voor het toekennen van de beschermingsstatus. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die evenwel de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigde.

Op 23 oktober 2017 nam de gemachtigde van de staatssecretaris voor asiel en migratie de beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten en intrekking van het verblijf van onbepaalde duur.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer, die verklaart te heten:

naam: K. L. A. R.

voornaam: A.

geboortedatum: [...]1993

geboorteplaats: Bagdad

nationaliteit: Irak

ALIAS: A.-Z., H. K. A. geboren op [...]1998 te Bagdad nationaliteit Irak

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen,

-tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

-tenzij er actueel een asielaanvraag hangende is in een van deze staten,

binnen 30 (dertig) dagen na de kennisgeving / uiterlijk op 29/12/2017

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van het artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna 'de wet') en volgende feiten:

Art 11 §3, tweede en derde lid van de wet van 15.12.1980 waarin staat: “De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Betrokkene verklaarde zich vluchteling op 30.07.2010 onder de identiteit K. L. A. R., A ° [...]1993 te Bagdad, nationaliteit Irak. Hij had geen originele identiteitsdocumenten bij zich, enkel kopieën. De betrokkene werd beschouwd als een niet begeleide minderjarige vreemdeling. Medisch onderzoek uitgevoerd door de KU Leuven op 07.09.2010 liet niet toe met zekerheid vast te stellen of de betrokkene

minderjarig of meerderjarig was: de identiteit werd vastgesteld op 19 jaar met een standaarddeviatie van anderhalf jaar. Zijn geboortedatum werd aan de hand van dit onderzoek vastgelegd op 19.11.1992. Er werd hem een voogd toegewezen die haar taken uitgeoefend heeft tot 19.11.2010. Op 29.04.2011 werd hem door de Commissaris-generaal voor vluchtelingen en staatlozen de subsidiaire beschermingsstatus toegekend. Als een gevolg van de toekenning van deze internationale beschermingsstatus verkreeg de betrokkene een tijdelijk verblijfsrecht in het Rijk. Er werd hem een A kaart afgeleverd op 15.07.2011. Op 10.05.2016 verkreeg hij van rechtswege een B kaart.

Op 05.04.2016 heeft de betrokkene een aanvraag ingediend bij zijn gemeentelijke administratie om zijn identiteit te corrigeren naar A.- Z., H. K. A. geboren op [...]1998 te Bagdad. Hij legde hiervoor een Irakees paspoort voor met nummer (...). De gemeente heeft de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) hierin om advies gevraagd en onze dienst heeft op 11.05.2016 bijkomende identiteitsstukken opgevraagd (een gelegaliseerd individualiteitsattest en een eensluidende kopij van de geboorteakte met vertaling) en een verklaring voor het gebruik van een valse identiteit. Onze dienst heeft enkel een niet gelegaliseerd uittreksel uit de gegevens van de burgerlijke stand van Irak verkregen en de eerder onduidelijke handgeschreven verklaring van de betrokkene waaruit we menen te begrijpen dat hij gelogen had over zijn naam bij zijn asielaanvraag omdat hij bang was om onder zijn echte naam te moeten terugkeren naar Irak. De nieuwe identiteitsdocumenten (dus paspoort en uittreksel burgerlijke stand) vermelden een geboortedatum (02.10.1998) die onmogelijk zijn werkelijke geboortedatum kan zijn (zie het medisch leeftijdsonderzoek van 2010 en het feit dat de betrokkene onmogelijk bij zijn asielaanvraag de leeftijd van 11 jaar had) en spreken de kopieën van zijn identiteitsdocumenten voorgelegd bij de asielaanvraag tegen. Als een gevolg is absoluut niet zeker wie de betrokkene is en of hij daadwerkelijk uit Bagdad afkomstig is, zelfs zijn nationaliteit staat niet vast. Gezien de omvang van de gevraagde identiteitswijziging werd op 11.05.2016 het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) op de hoogte gebracht van de gevraagde identiteitswijziging. De gevraagde identiteitswijziging werd negatief geadviseerd aan de gemeente op 13.09.2016 omdat niet alle gevraagde stukken waren voorgelegd, hoewel dit herhaaldelijk gevraagd werd.

Ondertussen had de betrokkene een aanvraag tot machtiging tot vestiging ingediend op 17.05.2016, ook aan de hand van bovengenoemd paspoort. Omdat zijn identiteit niet vast stond werd deze aanvraag tot machtiging tot vestiging geweigerd op 07.10.2016.

Naar aanleiding van de verkregen informatie heeft het CGVS de betrokkene uitgenodigd om toelichting te geven over de gebruikte valse naam bij zijn asielaanvraag op 13.09.2016. De betrokkene is niet ingegaan op deze uitnodiging noch heeft hij zijn zaak schriftelijk toegelicht. Op 16.12.2016 heeft de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen beslist om de subsidiaire beschermingsstatus in te trekken (overeenkomstig artikel 55/5/1 §2,2° van de wet van 15.12.1980) gezien de status werd toegekend op grond van door de betrokkene verkeerd weergegeven, achtergehouden en valse verklaringen over zijn identiteit die doorslaggevend zijn geweest voor het toekennen van het beschermingsstatus. Door bij de Belgische asielinstanties bedrieglijke verklaringen af te leggen over een dergelijk essentieel element in de asielaanvraag als zijn identiteit heeft hij immers de geloofwaardigheid van het geheel van zijn verklaringen ondermijnd. De betrokkene ging in hoger beroep tegen deze beslissing van het CGVS bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV). In haar arrest (nr 192040) van 14.09.2017 heeft de RvV de intrekking van de subsidiaire beschermingsstatus bevestigd.

Gezien de betrokkene zijn opeenvolgend tijdelijk en onbeperkt verblijfsrecht in België bekam enkel en alleen door de hem toegekend subsidiaire beschermingsstatus en gezien nu vast staat dat hij deze beschermingsstatus door fraude verkregen heeft, staat ook vast dat het verblijfsrecht in België verkregen werd door fraude.

De betrokkene werd, in overeenstemming met art 62 §1 van de wet van 15.12.1980, aangeschreven op 28.09.2017 per aangetekend schrijven met de uitnodiging om alle dienstige elementen en documenten voor te leggen waarvan hij wenste dat de DVZ er kennis van had bij het voeren van het onderzoek naar het behoud van het frauduleus verkregen verblijfsrecht. De betrokken vreemdeling heeft zijn aangetekend schrijven niet afgehaald, de brief werd teruggezonden door de diensten van De Post naar de DVZ. De betrokkene heeft met andere woorden opnieuw niet meegewerkt aan het onderzoek naar zijn identiteit, zoals hij ook niet meegewerkt heeft aan het onderzoek van het CGVS. Dit is verbazend: gezien de betrokkene bijgestaan werd door een advocaat voor zijn procedure voor de RvV had hij de vereiste juridische ondersteuning die nodig was om de verblijfsrechtelijke gevolgen van het arrest te begrijpen. Om dan niet een aangetekend schrijven van de FOD Binnenlandse Zaken af te halen geeft blijk van een desinteresse in zijn verblijfsrecht in België.

Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat hij familieleden heeft in België. Bij zijn asielaanvraag heeft hij verklaard dat zijn broer vermoord werd, zijn ouders zouden nog in Irak verblijven. Het is niet duidelijk, gezien zijn frauduleuze verklaringen bij zijn asielaanvraag, in hoeverre deze informatie juist is. In ieder geval blijkt noch uit zijn administratief dossier, noch uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkene's ouders of eventueel andere familieleden hier zouden zijn. Noch vinden we een spoor naar een duurzame liefdesrelatie in het dossier of een indicatie dat de betrokkene hier een eigen gezin heeft opgebouwd. Als een gevolg kan niet besloten worden dat de familiale banden van de betrokkene in België sterker zijn dan die in zijn land van herkomst, simpelweg omdat er geen indicatie is dat zulke banden in België zouden bestaan. Verder kan ook niet geargumenteed worden dat het hoger belang van het kind zou geschonden zijn, gezien uit niets blijkt dat de betrokkene vader is van een kind in België. Het is niet aangetoond dat het privé- of familieleven van de betrokkene door deze beslissing geschonden wordt.

Uit de databank van de Rijksdienst voor sociale zekerheid (RSZ) is gebleken dat de betrokkene tijdens de duur van zijn verblijf in België uitsluitend in loondienst gewerkt heeft van 16.04.2012 tot 09.10.2013 voor het OCMW van Sint-Niklaas. Deze tewerkstelling door het OCMW betreft sociale tewerkstelling in het kader van art 60§7 van de OCMW wet (van 08.07.1976) en is een vorm van maatschappelijke dienstverlening waarbij het OCMW een persoon die op de arbeidsmarkt niet aan de slag geraakt aan een job helpt teneinde hem vertrouwd te maken met en hem klaar te stomen voor het reguliere arbeidsproces en hem in te schakelen in het stelsel van de sociale zekerheid. Het OCMW ontvangt hierbij een subsidie van de federale overheid voor de duur van de tewerkstelling en geniet als werkgever vrijstelling van werkgeversbijdragen. Het feit dat de betrokkene door het OCMW in dit parcours werd opgenomen kan niet gelezen worden als een blijk van economische zelfstandigheid. Noch kan hieruit een vertrouwdheid met de vereiste sociale vaardigheden om binnen de Belgische samenleving een job voor zichzelf te verzekeren en te behouden geconcludeerd worden. Overigens kan ook besloten worden dat het project in zijn geval geen succes was, gezien uit de databank van de RSZ geen latere reguliere tewerkstelling blijkt. De betrokkene heeft geen officiële tewerkstelling voor zichzelf kunnen verzekeren op de Belgische arbeidsmarkt, dit terwijl hij, volgens het rijksregister, toch over een arbeidskaart beschikte tijdens zijn verblijfsrecht van tijdelijke duur en vrijgesteld werd van arbeidskaart sinds hij de B kaart bekam. Van een eventuele zelfstandige activiteit liggen geen stukken voor. In ieder geval heeft hij geen zelfstandige activiteit uitgeoefend tijdens zijn verblijfsrecht van tijdelijke duur gezien er geen indicatie is dat de betrokkene in die periode een beroepskaart bekomen heeft van de bevoegde gewestelijke overheid.

Er moet ook rekening gehouden worden met de niet-economische gevolgen van deze beperkte en gesubsidieerde tewerkstelling, namelijk het feit dat tewerkstelling de sleutel vormt tot een diepere integratie in de Belgische samenleving doordat een sociaal netwerk kan worden uitgebouwd en men door tewerkstelling met meer uiteenlopende aspecten van de Belgische cultuur in aanmerking kan komen.

De betrokkene verblijft zeven jaar in het Rijk maar de sociaal-culturele integratie in de Belgische samenleving is niet navenant. Men mag de fout niet maken een integratie te veronderstellen louter en alleen op de verblijfsduur in het Rijk. Het is waar dat een verblijfsgerechtigde vreemdeling over alle sociale en andere rechten beschikt die hem in staat stellen zich dieper te integreren in de Belgische samenleving. Maar uit niets in het dossier blijkt dat de betrokkene op succesvolle wijze deze rechten heeft aangewend. De betrokkene heeft op geen enkele andere manier aangetoond een sociaal netwerk te hebben uitgebouwd in België (er liggen geen getuigenissen van vrienden, kennissen of burens voor noch een bewijs van lidmaatschap van een vereniging of van vrijwilligerswerk) of geworteld te zijn in de Belgische cultuur. De geschreven verklaring voor het gebruik van een valse identiteit is weliswaar opgesteld in het Nederlands maar gezien niet geweten is of hij dit volledig zelfstandig heeft opgesteld of met de hulp van iemand anders valt moeilijk na te gaan wat zijn werkelijke kennis van het Nederlands, of eventueel van een andere Belgische landstaal, is. Overigens houden 'culturele banden' meer in dan enkel het kennen van de streektaal. De betrokkene heeft geen bewijzen voorgelegd van het bestaan van culturele of sociale banden met zijn land van herkomst. Dit wil niet automatisch zeggen dat ze niet bestaan. Uit niets blijkt dat de sociale en culturele bindingen in België sterker zijn dan die in het land van herkomst. Als een gevolg is er ook op dit vlak geen reden om het frauduleus verkregen verblijfsrecht niet in te trekken. Eveneens liggen geen medische elementen voor die beletsel zouden zijn voor het nemen van deze beslissing.

De werkelijke leeftijd van de betrokkene is niet gekend. Ons baserend op de meest 'neutrale' indicatie van zijn leeftijd, met name het medische onderzoek gevoerd door de KU Leuven in 2010 kan gesteld worden dat de betrokkene langer elders dan in België heeft gewoond. Het is dan ook niet inhumain om te stellen dat de betrokkene zich, gezien zijn relatief jonge leeftijd, zonder al te veel moeilijkheden zal

kunnen re-integreren in de samenleving van zijn land van herkomst. De ervaringen en eventuele kennis die hij tijdens zijn tijd in België vergaard heeft zijn niet verloren en kan hij aanwenden om er zijn leven opnieuw in te richten.

Als een gevolg wordt het frauduleus verkregen verblijfsrecht van onbeperkte duur van bovengenoemde vreemdeling ingetrokken overeenkomstig bovengenoemd wetsartikel"

2. Onderzoek van het beroep

In het eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de rechten van verdediging als algemeen beginsel van unierecht, van de artikelen 8 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 11, § 3 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht.

Hij licht het eerste middel toe als volgt:

"1. Het hoorrecht, zoals omschreven in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie dat het recht op behoorlijk bestuur waarborgt, verzekert het recht van eenieder te worden gehoord voordat jegens hem een voor hem nadelige individuele maatregel wordt genomen. Het hoorrecht vormt volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie een algemeen beginsel van het Unierecht (HvJ 22 november 2012, C-277/11).

Aangezien het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht betreft, dient dit recht ook door de overheidsinstanties van alle lidstaten te worden erkend, zelfs al schrijft de toepasselijke regelgeving een dergelijke formaliteit niet expliciet voor (zie artikel 51 van het Handvest; HvJ 18 december 2008, C-349/07 en HvJ 22 november 2012, C-277/11).

2. In casu werd aan de verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten, in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

Deze bepaling vormt een gedeeltelijke omzetting van artikel 6 van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van de Europese Unie van 18 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98 e.v.; Parl.St. Kamer 2001-12, nr. 53K1825/001, 23).

Het dient derhalve te worden bevestigd dat het gegeven bevel om het grondgebied te verlaten van verzoeker, dat met miskennis van bepaalde wetsartikelen werd genomen waardoor aan verzoeker bepaalde rechten werden ontnomen, als een bezwarend besluit moet worden aangemerkt dat de belangen van de betrokken vreemdeling ongunstig kan beïnvloeden.

Het hoorrecht zoals gewaarborgd door artikel 41 van het Handvest is derhalve van toepassing.

3. Of er sprake is van een schending van het hoorrecht, moet worden beoordeeld aan de hand van de specifieke omstandigheden van elk geval, met name de aard van de betrokken handeling, de context van de vaststelling ervan en de rechtsregels die de betrokken materie beheersten (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

De voorwaarden waaronder het hoorrecht van vreemdelingen m.b.t. het opleggen van een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden gewaarborgd, noch de gevolgen van schending van dit hoorrecht door het Unierecht, met name richtlijn 2008/115/EG, zijn vastgesteld. Ook in de nationale regelgeving is dit niet geregeld.

Het gegeven dat de toepasselijke regeling, Unierechtelijk dan wel nationaalrechtelijk, een dergelijke formaliteit niet voorschrijft, mag echter geen afbreuk doen aan het nuttig effect van de betrokken Richtlijn 2008/115/EG.

In dit verband dient tevens te worden verwezen naar het bepaalde in artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer).

Opdat de verplichting tot het voeren van een individueel onderzoek in het kader van artikel 74/13 Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn een nuttig effect kent, dient verzoekster in staat te worden gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure waarbij een bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgeleverd.

Het hoorrecht wordt dan ook geschonden indien de besluitvorming een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoeker in casu specifieke omstandigheden had kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13).

Dat recht maakt integraal deel uit van de eerbiediging van de rechten van verdediging, dat een algemeen beginsel van Unierecht is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 81; HvJ 5 november 2014, C-166/13, Mukarubega, pt. 45).

De mogelijkheid om een besluitvorming te beïnvloeden volstaat.

4. De verzoekende partij wijst erop dat, indien hij behoorlijk zou zijn gehoord voorafgaandelijk het nemen van de bestreden beslissing, had kunnen wijzen op volgende elementen die door de verwerende partij dienen onderzocht te worden in het licht van artikel 8 EVRM, artikel 74/13 Vreemdelingenwet, artikel 11, §3 Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel:

- De lessen Nederlands die door verzoeker werden gevolgd (zie bv. onder stuk 5). Verzoeker heeft verschillende modules met succes afgerond (stuk 8). Verzoeker volgde tevens een cursus Nederlands op de werkvloer (stuk 9). Verzoeker heeft een zeer goede kennis van het Nederlands. Tijdens een gehoor zou verzoeker hiervan kunnen blijk geven. Reeds in 2012 leverde de taalkennis van verzoeker een pluim op van zijn begeleiding: "Op vlak van Nederlands leverde Ahmad een grote inspanning, hij heeft op een korte tijd de taal goed leren begrijpen en hij kan zich vrij goed uitdrukken in het Nederlands" (stuk 10: attest van 4 december 2012). Verzoeker voetbal momenteel bij KSVE (...) (zie verder hieronder). Hij brengt verscheidende getuigenverklaringen bij van zijn vrienden en kennissen bij de club (stuk 16). Zij bevestigen dat verzoeker zeer goed Nederlands spreekt en hij zijn taal nog steeds verbetert. Via de trajectbegeleiding bij de VDAB wordt hieraan ook steeds verder gewerkt (zie bv. stuk 17 en 14).

- De tewerkstelling van verzoeker als arbeider bij de vzw (...) in Sint-Niklaas (stuk 3). Dit betrof een tewerkstelling van onbepaalde duur als arbeider in een voltijds regime (stuk 4). Verzoeker voldeed daarnaast verschillende stages (stuk 10). Verzoeker volgt een traject via de VDAB met zeer diverse doelen (een loopbaandossier gebruiken, de juiste vacatures vinden, overtuigen met een sollicitatiebrief en CV, overtuigen tijdens een sollicitatiegesprek, sociale media gebruiken om werk te vinden, de kansen vergroten om op sollicitatiegesprek te mogen komen, goed opvolgen van sollicitaties en het (steeds) verbeteren van zijn Nederlands – stuk 14). Uit de bijgebrachte getuigenverklaringen onder stuk 16 wordt bevestigd dat verzoeker "erg gemotiveerd" is "om werk te zoeken".

- De opleidingen en de zoektocht naar werk die verzoeker heeft gevolgd en momenteel nog volgt onder begeleiding van de VDAB. Verzoeker richt zich voornamelijk op handenarbeid. Hij volgde onder meer een opleiding basistechnieken metselwerk (zie kopie van het voorblad van de cursus onder stuk 6). Verzoeker volgde cursussen van 56 uren voor de opleiding elektriciteit en sanitair via het Syntra (stuk 10) en cursussen in de bouw (isoleren voor 32 uren, vloeren voor 24 uren, stukadoor voor 32 uren en metsen voor 32 uren) via de VDAB van Hamme (stuk 10). Verzoeker volgde stages van revisie (voor 16 uren), in een cateringbedrijf (voor 40 uren) en in een restaurant (voor 40 uren) – zie stuk 10. Verzoeker heeft ondertussen ook de nodige stappen gezet om zijn Belgisch rijbewijs te kunnen bekomen. Hij legde de theoretische proeven met succes af (stuk 11) en bewoog een voorlopig rijbewijs (stuk 12). Verzoeker volgt tevens een traject via de VDAB met zeer diverse doelen (een loopbaandossier gebruiken, de juiste vacatures vinden, overtuigen met een sollicitatiebrief en CV, overtuigen tijdens een sollicitatiegesprek, sociale media gebruiken om werk te vinden, de kansen vergroten om op sollicitatiegesprek te mogen komen, goed opvolgen van sollicitaties en het (steeds) verbeteren van zijn Nederlands – stuk 14). Deze

begeleiding gaat ook vandaag nog verder. Hij heeft een nieuwe afspraak bij de VDAB op 12 januari 2018 (stuk 17).

- De culturele activiteiten van verzoeker in clubverband. Verzoeker is een zeer actieve voetballer. Verzoeker heeft onder meer gespeeld bij Lokeren en Sint-Niklaas. Hij heeft geprobeerd een professionele carrière uit te bouwen in het voetbal. Hij stak hier heel veel tijd en energie in om zijn droom waar te maken (zie stuk 3: functioneringsgesprek van 10 juni 2013: "Ahmed vind de (...) een leuke werking met veel toffe collega's en goede begeleiding. Hij voelt wel dat het fysiek heel zwaar is voor hem. Hij speelt voetbal en wanneer hij thuis komt van de match, kan hij niet direct gaan slapen door de adrenaline die hij dan heeft. (...) Voetbal is een hobby. Hij moet dit zien als "ontspanning" en niet zozeer als een "inspanning". Hij is en blijft ervan overtuigd dat hij nog veel geld zal kunnen verdienen met de voetbal. Wat nu nog niet het geval is. Hij krijgt nu 20€ per match waar hij niet zal van kunnen leven"). Verzoeker heeft jammer genoeg zijn droom niet kunnen waarmaken. Hij voetbalt echter nog steeds. Momenteel is hij actief bij KSVE (...) (stuk 16: zie verschillende getuigenverklaringen van zijn vrienden bij de club). Verschillende personen bevestigen dat verzoeker "perfect geïntegreerd is" in de club en dat hij een meer dan "graag geziene" persoon is (zie hieronder inzake de persoonlijkheid van verzoeker).

- De persoonlijkheid (persoonlijke en sociale banden) van verzoeker. Verzoeker heeft een zeer aangename, rustige en vrolijke persoonlijkheid. Doorheen de bijgebrachte stukken wordt dit ook meermaals aangehaald. Door zijn begeleiding werd in december 2012 als volgt genoteerd onder de noemer sociale en persoonlijke competenties: "A. leeft de regels en afspraken op de werkvloer na. Hij heeft een afgebakend takenpakket en een afgebakende werkvloer nodig om zijn opdrachten uit te voeren. Hij heeft een goed werktempo. Op vlak van Nederlands leverde A. een grote inspanning, hij heeft op een korte tijd de taal goed leren begrijpen en hij kan zich vrij goed uitdrukken in het Nederlands. In groep zorgt A. voor de sfeer" (stuk 10). Verzoeker wordt herhaaldelijk geprezen voor zijn sociale ingesteldheid. Uit de getuigenverklaringen blijkt dit ook (stuk 16). Verzoeker ligt zeer goed in de groep en wordt aanzien als de "sfeermaker in de ploeg". Een ploegmakker stelt zelf: "Als iedereen als A. zou zijn, zou de maatschappij veel beter zijn" (stuk 16).

- De zeer ernstige moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden bij een verplichte terugkeer naar Irak. Zoals hierboven blijkt, is verzoeker (volledig of, zoals zijn ploegmakers zeggen, "perfect") geïntegreerd in België. Hij is daarentegen compleet vervreemd geraakt van Irak. Verzoeker zijn leven is volledig ingericht op een verblijf in België. Hij volgt opleidingen, werkte hier en heeft duidelijke sociale banden ontwikkeld. Verzoeker benadrukt nogmaals dat hij sinds 2010 in België verblijft en steeds een legaal verblijf heeft gehad. Slechts doordat zijn identiteit ter discussie stond, verloor hij zijn verblijfsrecht. Dat verzoeker afkomstig is uit Bagdad staat echter buiten enige twijfel. De algemene situatie in Bagdad en omstreken maken het eveneens voor verzoeker bijzonder moeilijk om terug te keren naar Irak.

Het is derhalve aannemelijk dat de door verzoeker aangereikte informatie van die aard is dat het mogelijks had kunnen leiden tot een andere beslissing of tot het uitblijven ervan.

Dit blijkt des te meer omdat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de "sociaal-culturele integratie in de Belgische samenleving" van verzoeker "navenant" zou zijn. De gemachtigde stelt zelfs dat verzoeker geen sociaal netwerk zou hebben uitgebouwd en betwijfelt zelfs of verzoeker werkelijk kennis heeft van het Nederlands.

Het niet horen van verzoeker heeft, gelet op alle feitelijke en juridische omstandigheden van het geval, in casu dan ook daadwerkelijk verzoeker de mogelijkheid ontnomen om zich zodanig te verweren dat deze besluitvorming inzake het afleveren van een bevel om het grondgebied te verlaten een andere afloop had kunnen hebben (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, M.G. e.a., ro. 38 met verwijzing naar de arresten van 14 februari 1990, Frankrijk/Commissie, C 301/87, Jurispr. blz. I 307, punt 31; 5 oktober 2000, Duitsland/Commissie, C 288/96, Jurispr. blz. I 8237, punt 101; 1 oktober 2009, Foshan Shunde Yongjian Housewares & Hardware/Raad, C 141/08 P, Jurispr. blz. I 9147, punt 94, en 6 september 2012, Storck/BHIM, C 96/11 P, punt 80).

Hierdoor werd verzoeker niet in staat gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van de administratieve procedure, voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kon beïnvloeden (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 87 en aldaar aangehaalde rechtspraak).

Zijn rechten van verdediging werden geschonden.

5. Door de verzoekende partij wordt gesteld dat aan verzoeker een aangetekende zending zou zijn toegestuurd op 28 augustus 2017 in toepassing van artikel 62 Vreemdelingenwet om te worden gehoord. Deze zending heeft verzoeker echter niet bereikt.

Artikel 62, §1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: "Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden. Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing. De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen : 1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten; 2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst; 3° de betrokkene is onbereikbaar."

De verzoekende partij merkt op dat hij onwetend is over de verzonden aangetekende zending. De zending heeft hem in ieder geval niet bereikt.

De verzoekende partij merkt op dat verzoeker geen enkel belang heeft om geen gevolg te geven aan de uitnodiging om alle relevante informatie over te maken aan de verwerende partij. Zoals hierboven uiteengezet, heeft verzoeker heel wat te "vertellen" aan de verwerende partij.

6. Gelet op deze omstandigheden, dient een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, de rechten van verdediging, artikel 8 EVRM en artikel 74/13 en 62 Vreemdelingenwet en de beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsverplichting en het zorgvuldigheidsbeginsel te worden aangenomen."

Verzoeker geeft in eerste instantie een theoretische uiteenzetting over het hoorrecht als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur met verwijzing naar artikel 41 van het Handvest en over artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Bij deze theoretische uiteenzetting kan de Raad zich aansluiten.

Verzoeker vervolgt dat indien hij behoorlijk zou gehoord zijn, hij had kunnen wijzen op verschillende elementen die de gemachtigde moet onderzoeken in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Zo verwijst verzoeker naar verschillende stukken die hij voegt bij het verzoekschrift aangaande de door hem gevolgde lessen Nederlands, zoals van verschillende gevolgde cursussen, een attest van een begeleider van 2012 en getuigenverklaringen van vrienden en kennissen bij de voetbalclub. Verder wijst hij eveneens op een stuk van de trajectbegeleiding van de VDAB. In tweede instantie wijst verzoeker op zijn voltijdse tewerkstelling in Sint-Niklaas, gevolgde stages en zijn trajectbegeleiding bij de VDAB. In een derde punt gaat verzoeker uitgebreid in op zijn gevolgde opleidingen, de zoektocht naar werk en het behalen van een voorlopig rijbewijs. In een vierde punt gaat verzoeker in op zijn sportieve activiteiten als voetballer waarbij hij erop wijst gespeeld te hebben bij Lokeren en Sint-Niklaas en geprobeerd heeft een professionele carrière uit te bouwen. Verder legt verzoeker ook een positieve getuigenverklaring voor van verschillende clubleden. In een vijfde punt voert verzoeker aan dat hij een aangename, rustige en vrolijke persoonlijkheid heeft waarmee hij zijn persoonlijke en sociale banden wil aannemelijk maken. Hij legt dienaangaande getuigenverklaringen voor. In een zesde en laatste punt wijst verzoeker op de zeer ernstige moeilijkheden die hij zou ondervinden bij een verplichte terugkeer naar Irak. Hij verwijst naar de getuigenissen van zijn ploegmakkers die zeggen dat hij perfect geïntegreerd is in België. Hij voert aan compleet vervreemd te zijn van Irak. Verzoeker benadrukt dat hij sedert 2010 in België verblijft en steeds legaal verblijf heeft gehad, maar omdat zijn identiteit ter discussie staat, is verzoeker zijn beschermingsstatus verloren. Hij stelt evenwel dat zijn afkomst uit Bagdad evenwel buiten enige twijfel staat en dat de algemene situatie in Bagdad en omstreken het voor hem bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar Irak.

Na het opsommen van al deze punten, voert verzoeker aan dat deze informatie mogelijks had kunnen leiden tot een andersluidende beslissing of het uitblijven ervan. Zeker omdat de gemachtigde in de beslissing stelt dat verzoeker geen sociaal netwerk zou uitgebouwd hebben en betwijfelt of hij werkelijk

kennis heeft van het Nederlands. Verzoeker meent dan ook niet in staat gesteld geweest te zijn naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken voordat het besluit is genomen dat zijn belangen nadelig kon beïnvloeden, zodat zijn rechten van verdediging zijn geschonden.

Verzoeker gaat in op het motief in de beslissing dat hem een aangetekende zending zou toegestuurd zijn op 28 augustus 2017 op grond van artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet om te worden gehoord, maar hij beweert dat die zending hem niet heeft bereikt. Hij vervolgt dat hij geen belang had om geen gevolg te geven aan die uitnodiging om alle relevante info over te maken aan de gemachtigde. Zoals blijkt uit zijn voorgaande betoog, kon hij veel relevante elementen voorleggen. Hieruit leidt verzoeker een schending af van artikel 41 van het Handvest, van de rechten van verdediging, van artikel 8 van het EVRM, van de artikelen 74/13 en 62 van de Vreemdelingenwet, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Beoordeling

Zoals supra reeds gesteld, sluit de Raad zich aan bij de theoretische uiteenzetting van verzoeker over het hoorrecht als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur dat kadert in de rechten van verdediging. Niet alleen unierechtelijk is het hoorrecht geregeld, maar dit principe is eveneens vertaald in artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet en artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet, die in casu van toepassing zijn en die verzoeker eveneens geschonden acht.

Artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan in één van de volgende gevallen beslissen dat de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede lid, of artikel 49/2, § 2, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte duur in het Rijk werd toegelaten, niet meer het recht heeft om in het Rijk te verblijven en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten :

1° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd opgeheven overeenkomstig de artikelen 55/3 of 55/5. De minister of zijn gemachtigde houdt hierbij rekening met de mate van verankering van de vreemdeling in de samenleving;

2° wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 1, of 55/5/1, § 1.

De minister of zijn gemachtigde kan te allen tijde beslissen om het verblijf van de vreemdeling die op grond van artikel 49, § 1, tweede of derde lid, of artikel 49/2, §§ 2 of 3, als begunstigde van een internationale beschermingsstatus tot een verblijf van beperkte of onbeperkte duur in het Rijk werd toegelaten, in te trekken of te beëindigen en hem een bevel geven om het grondgebied te verlaten wanneer de internationale beschermingsstatus door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen werd ingetrokken overeenkomstig de artikelen 55/3/1, § 2, of 55/5/1, § 2 of wanneer de vreemdeling afstand heeft gedaan van zijn internationale beschermingsstatus.

Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

Artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Wanneer er wordt overwogen om het verblijf van een vreemdeling die gemachtigd of toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of die het recht heeft om er meer dan drie maanden te verblijven, te beëindigen of in te trekken wordt de betrokkene hiervan schriftelijk op de hoogte gebracht en wordt hem de mogelijkheid geboden om de relevante elementen aan te voeren die het nemen van een beslissing kunnen verhinderen of beïnvloeden.

Vanaf de ontvangst van het in het eerste lid bedoelde geschrift beschikt de betrokkene over een termijn van vijftien dagen om de relevante elementen schriftelijk over te zenden. Rekening houdend met de

omstandigheden eigen aan het geval kan deze termijn worden ingekort of verlengd, indien dat nuttig of noodzakelijk blijkt te zijn voor het nemen van een beslissing.

De in het eerste lid bedoelde verplichting is niet van toepassing in de volgende gevallen :

1° indien redenen van Staatsveiligheid zich daartegen verzetten;

2° indien de bijzondere omstandigheden, eigen aan dit geval, dit in de weg staan of dit verhinderen, omwille van hun aard of ernst;

3° de betrokkene is onbereikbaar.”

De Raad moet in casu vaststellen dat verzoeker wel degelijk de mogelijkheid heeft gekregen van de gemachtigde om dienstig voor zijn belangen op te komen, maar dat verzoeker die mogelijkheid niet heeft benut.

Vooreerst kreeg verzoeker de mogelijkheid om op te komen tegen het voornemen van het CGVS om zijn subsidiaire beschermingsstatus in te trekken. De Raad heeft bij arrest nr. 192 040 van 14 september 2017 hierover evenwel het volgende vastgesteld:

“ In zoverre verzoeker In zoverre verzoeker hekelt dat zijn rechten van verdediging werden miskend, wijst de Raad er vooreerst op dat hij op 26 augustus 2016, via een aangetekend schrijven dat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen werd verstuurd naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister werd opgeroepen om zich op 13 september 2016 aan te melden met het oog op de beoordeling van de nieuwe elementen die opdoken met betrekking tot zijn nood aan internationale bescherming. In deze oproepingsbrief werd duidelijk melding gemaakt van de nieuwe elementen waarover het Commissariaat-generaal beschikte: “Uit de informatie waarover het CGVS beschikt blijkt het door u neergelegde paspoort in het kader van een naamswijziging een naam en geboortedatum bevat die verschillen van wat u verklaarde tijdens de asielprocedure. Dit nieuwe element zou mij ertoe kunnen brengen uw subsidiaire beschermingsstatus in te trekken o.b.v. artikel 55/5/1, §2, 2° van de Wet van 15 december 1980 (feiten verkeerd weergegeven of achtergehouden, valse verklaringen of valse of vervalste documenten).” Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan deze oproeping en kwam niet opdagen voor zijn gehoor. Evenmin deelde hij binnen de 15 dagen volgend op de datum van gehoor een geldige reden mee waarom hij geen gevolg gaf aan de oproepingsbrief, noch maakte hij schriftelijk en binnen dezelfde termijn de redenen over die volgens hem het behoud van zijn subsidiaire beschermingsstatus rechtvaardigen, zoals nochtans duidelijk werd aangegeven in de oproepingsbrief.

Verzoeker beweert in het verzoekschrift dan wel dat hij deze oproepingsbrief nooit heeft ontvangen, doch slaagt er niet in de Raad te overtuigen. Immers, uit het administratief dossier blijkt dat de oproepingsbrief werd verstuurd zowel naar het laatste adres vermeld in het Rijksregister, zijnde M. C. [huisnummer] te 2100 Deurne (Antwerpen) als naar een vorig adres in Beveren-Waas (administratief dossier, stuk 10). Enkel de briefwisseling verstuurd naar het adres in Beveren-Waas werd niet afgehaald (administratief dossier, stuk 7). Wat betreft de oproeping verstuurd naar het adres in Deurne vermeldt het gehoorverslag dd. 13 september 2016 “9u30: AZ niet aanwezig voor gehoor.

Aangetekend schrijven wel afgehaald bij de post (zie post e-tracker)” (administratief dossier, p. 8).

Bovendien blijkt uit de correspondentie van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen met de Dienst Vreemdelingenzaken dat verzoeker diverse malen werd uitgenodigd door de gemeente om de situatie uit te leggen en een verklaring te geven waarom hij bij zijn asielaanvraag een andere identiteit heeft opgegeven, uitnodigingen waaraan verzoeker evenmin gevolg heeft gegeven, alsook dat verzoeker niet heeft gereageerd op de brieven van de Dienst Vreemdelingenzaken om zijn aanvraag voor wijziging in de identiteitsgegevens met bewijsstukken te staven.”

Nadien kreeg verzoeker de mogelijkheid bij aangetekend schrijven van 28 september 2017 om alle relevante documenten en elementen voor te leggen waarvan hij het nodig acht dat de Dienst Vreemdelingenzaken kennis zou nemen om zijn situatie correct in te schatten in zijn onderzoek naar het al dan niet behouden van het verblijfsrecht van onbepaalde duur op basis van artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet. In dit schrijven wordt gewezen op de elementen zoals de aard en hechtheid van de gezinsband, duur van het verblijf in België, bestaan van familiebanden en culturele en sociale banden met het herkomstland. Wat betreft het eventueel bevel om het grondgebied te verlaten, werd verzoeker uitgenodigd elementen voor te leggen in verband met zijn gezondheidstoestand, gezinsleven of het hoger belang van het kind.

Volgens de gemachtigde heeft verzoeker echter geen gevolg gegeven aan die uitdrukkelijke uitnodiging om voor het nemen van de beslissing dienstig voor zijn belangen op te komen. Verzoeker stelt dat hij het voormelde aangetekend schrijven nooit heeft ontvangen. De Raad stelt evenwel vast dat in het administratief dossier een kopie van de enveloppe van de aangetekende zending zit waarop de post heeft aangebracht "niet afgehaald". Dit is evenwel de verantwoordelijkheid van verzoeker, die de kans kreeg gehoord te worden of minstens op dit schrijven schriftelijk te reageren, maar dit heeft nagelaten. Dat verzoeker geen belang had om geen gevolg te geven aan de uitnodiging via aangetekende verzending zoals hij aanvoert, is correct, doch geen verklaring waarom hij dit toch heeft nagelaten.

In een dergelijke situatie kan geen schending van het hoorrecht als unierechtelijk beginsel van behoorlijk bestuur in het kader van de rechten van verdediging worden aangenomen. Zelfs al kan aangenomen worden dat de talrijke stukken die verzoeker nu voegt bij het verzoekschrift aangaande zijn tewerkstelling, kennis van het Nederlands, gevolgde taalopleidingen Nederlands waaruit blijkt dat hij hiervoor ook slaagde, gevolgde VDAB-cursussen, het behalen van het rijbewijs en de zeer talrijke getuigenverklaringen van de leden van zijn voetbalploeg aangaande zijn goede integratie en goede sociale en sportieve banden eventueel tot een andersluidende beslissing hadden kunnen aanleiding geven, dan nog worden deze stukken nu te laat voorgelegd. De Raad kan deze stukken, die pas worden voorgelegd na het nemen van de beslissing, niet in overweging nemen. De Raad had deze stukken enkel in zekere zin kunnen wegeen, mocht verzoeker daadwerkelijk geen mogelijkheid gehad hebben om voor het nemen van de beslissing deze stukken voor te leggen en hij niet daadwerkelijk voor zijn belangen had kunnen opkomen. Dit betekent in casu dat enkel als het hoorrecht niet werd nageleefd door de gemachtigde, het de Raad dan toekomt na te gaan of verzoeker een element had kunnen voorleggen dat eventueel tot een andersluidende beslissing of geen nadelige beslissing had kunnen aanleiding geven. Thans heeft de gemachtigde evenwel het hoorrecht en de rechten van verdediging in het licht van artikel 11, § 3 en artikel 62, § 1 van de Vreemdelingenwet en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet gerespecteerd. Hij heeft hierbij zorgvuldig gehandeld en verzoeker niet.

Verder licht verzoeker niet toe in dit middel op welke wijze de bestreden beslissing het bepaalde in artikel 8 van het EVRM schendt, noch hoe de beslissing het redelijkheidsbeginsel of de materiële motiveringsplicht heeft geschonden. Deze onderdelen van het eerste middel zijn dan ook onontvankelijk.

Het eerste middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

In het tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 11/3 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Hij licht het tweede middel toe als volgt:

"1. De verzoekende partij beroept zich nadrukkelijk op de bescherming van artikel 3 EVRM en van artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet gelet op het privéleven, gezinsleven en de gezondheidstoestand van de verzoekende partij.

Verzoeker verwijst naar de feiten die hierboven reeds werden weergegeven.

Verzoeker verblijft in België sinds 2010. Hij vroeg asiel aan in België, waarna hij de subsidiaire beschermingsstatus verkreeg. Op 16 december 2016 gaat het CGVS over tot de intrekking van de subsidiaire bescherming van verzoeker. Deze beslissing werd bevestigd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bij arrest nr. 192 040 van 14 september 2017 (in de zaak RvV 199 434). Verzoeker had echter steeds een legaal verblijf.

Verzoeker heeft een zeer goede kennis van het Nederlands. Door verzoeker werden verschillende cursussen hiertoe gevolgd (zie bv. onder stuk 5). Verzoeker heeft verschillende modules met succes afgerond (stuk 8). Verzoeker volgde tevens een cursus Nederlands op de werkvloer (stuk 9). Verzoeker heeft een zeer goede kennis van het Nederlands. Tijdens een gehoor zou verzoeker hiervan kunnen blijk geven. Reeds in 2012 leverde de taalkennis van verzoeker een pluim op van zijn begeleiding: "Op vlak van Nederlands leverde A. een grote inspanning, hij heeft op een korte tijd de taal goed leren begrijpen en hij kan zich vrij goed uitdrukken in het Nederlands" (stuk 10: attest van 4 december 2012). Verzoeker voetbal momenteel bij KSVE (...) (zie verder hieronder). Hij brengt verscheidende getuigenverklaringen bij van zijn vrienden en kennissen bij de club (stuk 16). Zij bevestigen dat

verzoeker zeer goed Nederlands spreekt en hij zijn taal nog steeds verbetert. Via de trajectbegeleiding bij de VDAB wordt hieraan ook steeds verder gewerkt (zie bv. stuk 17 en 14).

Verzoeker heeft gewerkt in België, onder meer als arbeider bij de vzw (...) in Sint-Niklaas (stuk 3). Dit betrof een tewerkstelling van onbepaalde duur als arbeider in een voltijds regime (stuk 4). Verzoeker voldeed daarnaast verschillende stages (stuk 10). Verzoeker volgt een traject via de VDAB met zeer diverse doelen (een loopbaandossier gebruiken, de juiste vacatures vinden, overtuigen met een sollicitatiebrief en CV, overtuigen tijdens een sollicitatiegesprek, sociale media gebruiken om werk te vinden, de kansen vergroten om op sollicitatiegesprek te mogen komen, goed opvolgen van sollicitaties en het (steeds) verbeteren van zijn Nederlands – stuk 14). Uit de bijgebrachte getuigenverklaringen onder stuk 16 wordt bevestigd dat verzoeker “erg gemotiveerd” is “om werk te zoeken”.

Door verzoeker werden verschillende opleidingen gevolgd. Hij zocht (en zoekt) actief naar werk. Verzoeker richt zich voornamelijk op handenarbeid. Hij volgde onder meer een opleiding basistechnieken metselwerk (zie kopie van het voorblad van de cursus onder stuk 6). Verzoeker volgde cursussen van 56 uren voor de opleiding elektriciteit en sanitair via het Syntra (stuk 10) en cursussen in de bouw (isoleren voor 32 uren, vloeren voor 24 uren, stukadoor voor 32 uren en metsen voor 32 uren) via de VDAB van Hamme (stuk 10). Verzoeker volgde stages van revisie (voor 16 uren), in een cateringbedrijf (voor 40 uren) en in een restaurant (voor 40 uren) – zie stuk 10. Verzoeker heeft ondertussen ook de nodige stappen gezet om zijn Belgisch rijbewijs te kunnen bekomen. Hij legde de theoretische proeven met succes af (stuk 11) en bekwam een voorlopig rijbewijs (stuk 12). Verzoeker volgt tevens een traject via de VDAB met zeer diverse doelen (een loopbaandossier gebruiken, de juiste vacatures vinden, overtuigen met een sollicitatiebrief en CV, overtuigen tijdens een sollicitatiegesprek, sociale media gebruiken om werk te vinden, de kansen vergroten om op sollicitatiegesprek te mogen komen, goed opvolgen van sollicitaties en het (steeds) verbeteren van zijn Nederlands – stuk 14). Deze begeleiding gaat ook vandaag nog verder. Hij heeft een nieuwe afspraak bij de VDAB op 12 januari 2018 (stuk 17).

Doorheen zijn verblijf, heeft verzoeker verschillende culturele activiteiten in België ontwikkeld. Verzoeker is in het bijzonder een zeer actieve voetballer. Verzoeker heeft onder meer gespeeld bij Lokeren en Sint-Niklaas. Hij heeft geprobeerd een professionele carrière uit te bouwen in het voetbal. Hij stak hier heel veel tijd en energie in om zijn droom waar te maken (zie stuk 3: functioneringsgesprek van 10 juni 2013: “Ahmed vind de (...) een leuke werking met veel toffe collega’s en goede begeleiding. Hij voelt wel dat het fysiek heel zwaar is voor hem. Hij speelt voetbal en wanneer hij thuis komt van de match, kan hij niet direct gaan slapen door de adrenaline die hij dan heeft. (...) Voetbal is een hobby. Hij moet dit zien als “ontspanning” en niet zozeer als een “inspanning”. Hij is en blijft ervan overtuigd dat hij nog veel geld zal kunnen verdienen met de voetbal. Wat nu nog niet het geval is. Hij krijgt nu 20€ per match waar hij niet zal van kunnen leven”). Verzoeker heeft jammer genoeg zijn droom niet kunnen waarmaken. Hij voetbalt echter nog steeds. Momenteel is hij actief bij KSVE (...) (stuk 16: zie verschillende getuigenverklaringen van zijn vrienden bij de club). Verschillende personen bevestigen dat verzoeker “perfect geïntegreerd is” in de club en dat hij een meer dan “graag geziene” persoon is (zie hieronder inzake de persoonlijkheid van verzoeker).

Doorheen zijn (legaal) verblijf, heeft verzoeker verschillende zeer intense persoonlijke en sociale relaties ontwikkeld. Verzoeker heeft een zeer aangename, rustige en vrolijke persoonlijkheid. Doorheen de bijgebrachte stukken wordt dit ook meermaals aangehaald. Door zijn begeleiding werd in december 2012 als volgt genoteerd onder de noemer sociale en persoonlijke competenties: “A. leeft de regels en afspraken op de werkvloer na. Hij heeft een afgebakend takenpakket en een afgebakende werkvloer nodig om zijn opdrachten uit te voeren. Hij heeft een goed werktempo. Op vlak van Nederlands leverde A. een grote inspanning, hij heeft op een korte tijd de taal goed leren begrijpen en hij kan zich vrij goed uitdrukken in het Nederlands. In groep zorgt A. voor de sfeer” (stuk 10). Verzoeker wordt herhaaldelijk geprezen voor zijn sociale ingesteldheid. Uit de getuigenverklaringen blijkt dit ook (stuk 16). Verzoeker ligt zeer goed in de groep en wordt aanzien als de “sfeermaker in de ploeg”. Een ploegmakker stelt zelf: “Als iedereen als A. zou zijn, zou de maatschappij veel beter zijn” (stuk 16).

Verzoeker zou daarentegen zeer ernstige moeilijkheden ondervinden bij een verplichte terugkeer naar Irak. Zoals hierboven blijkt, is verzoeker (volledig of, zoals zijn ploegmakers zeggen, “perfect”) geïntegreerd in België. Hij is daarentegen compleet vervreemd geraakt van Irak. Verzoeker zijn leven is volledig ingericht op een verblijf in België. Hij volgt opleidingen, werkte hier en heeft duidelijke sociale banden ontwikkeld. Verzoeker benadrukt nogmaals dat hij sinds 2010 in België verblijft en steeds een legaal verblijf heeft gehad. Slechts doordat zijn identiteit ter discussie stond, verloor hij zijn verblijfsrecht.

Dat verzoeker afkomstig is uit Bagdad staat echter buiten enige twijfel. De algemene situatie in Bagdad en omstreken maken het eveneens voor verzoeker bijzonder moeilijk om terug te keren naar Irak. Deze elementen moeten ook betrokken worden in het onderzoek naar de inmenging (en mogelijke schending) van artikel 8 EVRM en artikel 74/13 Vreemdelingenwet bij het nemen van de verwijderingsmaatregel.

2. Artikel 8 van het EVRM is erop gericht om het individu te beschermen tegen een willekeurige overheidsinmenging in het gezinsleven.

Hoewel artikel 8 EVRM geen absoluut recht omvat, zijn de Verdragsluitende Staten er wel toe gehouden om, binnen de beleids marge waarover zij beschikken, een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang (zie EHRM 28 juni 2011, Nuñez/Noorwegen, §§ 68- 69).

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met louter goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen:

- een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak;*
- en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.*

Artikel 74/13 Vreemdelingenwet voorziet daarnaast dat bij het nemen van een beslissing tot verwijdering de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. Deze bepaling vormt de omzetting van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn (Richtlijn 2008/115/EG van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer) en refereert naar artikel 8 EVRM (RvV 27 augustus 2014, nr. 128.267 in de zaak RvV 158 368 / IX).

3. Door de verwerende partij werd bij het nemen van de bestreden beslissing geen (correcte) belangenafweging uitgevoerd t.a.v. artikel 8 EVRM, artikel 7 Handvest en artikel 74/13 Vreemdelingenwet.

Door de verwerende partij werd met het gros van bovenvermelde feiten geen rekening gehouden, zoals zijn culturele en sociale banden, het kennis van zijn Nederlands, zijn tewerkstelling en zijn zoektocht naar werk, de verschillende opleidingen die verzoeker heeft gevolgd en momenteel nog steeds volgt en de zeer ernstige moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden bij een verplichte terugkeer naar Irak.

Dit blijkt des te meer omdat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat de “sociaal-culturele integratie in de Belgische samenleving” van verzoeker “navenant” zou zijn (waarmee wordt gesteld dat deze zeer beperkt zouden zijn). De gemachtigde stelt zelfs dat verzoeker geen sociaal netwerk zou hebben uitgebouwd en betwijfelt zelfs of verzoeker werkelijk kennis heeft van het Nederlands.

Uit het voorgaande blijkt dat de verwerende partij geen zorgvuldig onderzoek heeft gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. De verzoekende partij moet vaststellen dat uit de motieven van de bestreden beslissing niet blijkt dat de gemachtigde bij het nemen van deze beslissingen is tegemoet gekomen aan de beoordeling die hem toekwam in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 8 van het EVRM volgt uit deze vaststelling. Aangezien artikel 8 van het EVRM een zorgvuldig onderzoek vereist naar alle relevante feiten en omstandigheden, volgt tevens de vaststelling van de schending van dit artikel (EHRM 11 juli 2000, Ciliz/Nederland, § 66; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 46; EHRM 10 juli 2014, Tanda-Muzinga/Frankrijk, § 68)

4. Omwille van bovenvermelde redenen, dringt zich tevens een schending op van artikel 74/13 Vreemdelingenwet en artikel 11, §3 Vreemdelingenwet in combinatie met het zorgvuldigheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en het redelijkheidsbeginsel.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt bovendien het volgende: "Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land".

Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet noodzaakt steeds een individueel onderzoek waarbij de situatie van de betrokken vreemdeling wordt beoordeeld en waarborgt dat de verwerende partij bij het nemen van een verwijderingsbeslissing rekening houdt met welbepaalde fundamentele rechten en daaromtrent een concrete afweging maakt. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet weerspiegelt in deze zin hogere rechtsnormen, zoals artikel 3 en 8 van het EVRM.

Artikel 11, §3 Vreemdelingenwet stelt tevens dat: "Wanneer de minister of zijn gemachtigde een beslissing, zoals bedoeld in het eerste en tweede lid, overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst".

Met deze vereisten werd, zoals hierboven blijkt, onvoldoende rekening gehouden door de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing.

5. De verzoekende partij wijst tot slot nogmaals op de zeer ernstige moeilijkheden die verzoeker zou ondervinden bij een verplichte terugkeer naar Irak in het licht van artikel 3 EVRM.

Zoals hierboven blijkt, is verzoeker (volledig of, zoals zijn ploegmakers zeggen, "perfect") geïntegreerd in België. Hij is daarentegen compleet vervreemd geraakt van Irak. Verzoeker zijn leven is volledig ingericht op een verblijf in België. Hij volgt opleidingen, werkte hier en heeft duidelijke sociale banden ontwikkeld.

Verzoeker benadrukt nogmaals dat hij sinds 2010 in België verblijft en steeds een legaal verblijf heeft gehad. Slechts doordat zijn identiteit ter discussie stond, verloor hij zijn verblijfsrecht. Dat verzoeker afkomstig is uit Bagdad staat echter buiten enige twijfel. Dit wordt zo ook vermeld op de bestreden beslissing. Enkel de geboortedatum en de naam van verzoeker is verschillend. De algemene situatie in Bagdad en omstreken maken het eveneens voor verzoeker bijzonder moeilijk om terug te keren naar Irak.

Deze situatie wordt echter niet in overweging genomen door de verwerende partij, terwijl de verwerende partij hiertoe een verplichting heeft op grond van artikel 3 EVRM. Hierdoor schendt de verwerende partij niet enkel artikel 3 EVRM, maar tevens het zorgvuldigheidsbeginsel."

In het tweede middel voert verzoeker een schending aan van de artikelen 3 en 8 van het EVRM, van artikel 7 van het Handvest, van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 11/3 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker wijst opnieuw op zijn legaal verblijf in België sedert 2010, op het feit dat hij de subsidiaire beschermingsstatus had verkregen, dat die status werd ingetrokken en die intrekking door de Raad werd bevestigd. Hij benadrukt evenwel dat hij een legaal verblijf had, een goede kennis heeft van het Nederlands, heeft gewerkt in België en veel opleidingen heeft gevolgd, actief op zoek gaat naar werk, een rijbewijs heeft bekomen, een actieve voetballer is, zeer intense persoonlijke en sociale relaties heeft ontwikkeld en zeer ernstige moeilijkheden ondervindt bij een terugkeer naar Irak omwille van zijn integratie en de algemene situatie in Bagdad en omstreken. Hij verwijst opnieuw naar talrijke bijlagen bij het verzoekschrift. Hij stelt dat deze elementen hadden moeten meegenomen worden in het licht van een schending van artikel 8 van het EVRM en van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Vervolgens doet verzoeker een theoretische uiteenzetting aangaande artikel 8 van het EVRM en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker meent dat de gemachtigde geen correcte belangenafweging heeft gedaan in het licht van artikel 8 van het EVRM, artikel 7 van het Handvest en artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. De gemachtigde heeft volgens verzoeker geen zorgvuldig onderzoek gevoerd naar alle relevante feiten en omstandigheden in het licht van artikel 8 van het EVRM. Er zou bijgevolg ook een schending zijn van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de materiële motiveringsplicht.

In het laatste onderdeel van het tweede middel stelt verzoeker dat een verplichte terugkeer naar Irak in het licht van artikel 3 van het EVRM voor hem tot zeer ernstige moeilijkheden zal aanleiding geven. Hij wijst daarbij enerzijds op zijn integratie in België en gaat opnieuw in op zijn opleidingen, zijn werk en zijn sociale banden met zijn ploegmakkers. Anderzijds wijst hij op de algemene situatie in Bagdad en omstreken. Hij stelt dat de situatie in Bagdad niet in overweging is genomen door de gemachtigde terwijl hij daartoe nochtans de verplichting heeft op grond van artikel 3 van het EVRM. Hierdoor heeft de gemachtigde volgens verzoeker artikel 3 van het EVRM en het zorgvuldigheidsbeginsel geschonden.

Beoordeling

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

Aangaande de opgeworpen schending van het zorgvuldigheidsbeginsel, wijst de Raad erop dat voornoemd beginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167.411, RvS 14 februari 2006, nr. 154.954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Vooreerst merkt de Raad op dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de huidige beslissing leest de Raad dat de gemachtigde over die drie elementen, nl. het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van verzoeker heeft gemotiveerd.

Hij stelt immers:

“Uit het administratief dossier van de betrokkene blijkt niet dat hij familieleden heeft in België. Bij zijn asielaanvraag heeft hij verklaard dat zijn broer vermoord werd, zijn ouders zouden nog in Irak verblijven. Het is niet duidelijk, gezien zijn frauduleuze verklaringen bij zijn asielaanvraag, in hoeverre deze informatie juist is. In ieder geval blijkt noch uit zijn administratief dossier, noch uit de gegevens van het rijksregister dat betrokkene ouders of eventueel andere familieleden hier zouden zijn. Noch vinden we een spoor naar een duurzame liefdesrelatie in het dossier of een indicatie dat de betrokkene hier een eigen gezin heeft opgebouwd. Als een gevolg kan niet besloten worden dat de familiale banden van de betrokkene in België sterker zijn dan die in zijn land van herkomst, simpelweg omdat er geen indicatie is dat zulke banden in België zouden bestaan. Verder kan ook niet geargumenteed worden dat het hoger belang van het kind zou geschonden zijn, gezien uit niets blijkt dat de betrokkene vader is van een kind in België. Het is niet aangetoond dat het privé- of familieleven van de betrokkene door deze beslissing geschonden wordt.” En verder: “Eveneens liggen geen medische elementen voor die beletsel zouden zijn voor het nemen van deze beslissing.”

Verzoeker brengt niets in tegen het feit dat hij geen familieleden heeft in België, geen kinderen heeft en gezond is. De Raad ziet dan ook niet in hoe artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou kunnen geschonden zijn of waarom verzoeker meent dat er geen correcte belangenafweging in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet zou gebeurd zijn.

Wat betreft artikel 8 van het EVRM, kan de Raad wederom aansluiten bij de theorie die verzoeker hieromtrent ontwikkelt. Hij concludeert correct dat het de taak is van de administratieve overheid om in

het licht van die verdragsbepaling een billijke afweging te maken tussen de concurrerende belangen na een nauwkeurig onderzoek van de zaak en op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of had moeten hebben. Waar verzoeker wijst op zijn legaal verblijf in België sedert 2010, op het feit dat hij de subsidiaire bescherming had gekregen doch dat die werd ingetrokken, dat hij een langdurig legaal verblijf had, een goede kennis heeft van het Nederlands, heeft gewerkt in België en veel opleidingen heeft gevolgd, actief op zoek gaat naar werk, een rijbewijs heeft bekomen, een actieve voetballer is, zeer intense persoonlijke en sociale relaties heeft ontwikkeld en zeer ernstige moeilijkheden ondervindt bij een terugkeer naar Irak omwille van zijn integratie, zijn die gegevens inderdaad relevant in het licht van het privéleven dat verzoeker in België heeft ontwikkeld.

Anders dan wat verweerder voorhoudt in de nota met opmerkingen, beschermt artikel 8 van het EVRM meer dan enkel het gezinsleven, doch eveneens het privéleven, zodat hij ook als alleenstaande man zonder gezinsleven belang heeft bij de opgeworpen schending van artikel 8 van het EVRM.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens benadrukt immers dat artikel 8 eveneens het recht beschermt om banden te ontwikkelen en te onderhouden met de zijnen en met de buitenwereld (EHRM 29 april 2002, *Pretty t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 2346/02, § 61, 2002-III; EHRM 12 september 2012, *Nada/Zwitserland (GK)*, § 151; EHRM 16 december 2014, *Chbihi Loudoudi en anderen/België*, § 123) en dat deze term soms eveneens aspecten van de sociale identiteit van het individu opneemt (EHRM 7 februari 2002, *Mikulic t. Croatië*, nr. 53176/99, § 53, 2002-I). Het Hof vervolgt dat men moet aannemen dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip "privéleven" in de zin van artikel 8. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat in het kader van de verwijdering van een gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op een privéleven (eigen vertaling EHRM 18 oktober 2006, *Uner t. Nederland*, nr. 46410/99, § 59).

De Raad moet echter wederom vaststellen dat verzoeker om diens sterke sociale banden en dus privéleven in België aan te tonen opnieuw uitvoerig verwijst naar alle stukken die hij voor het eerst bij het verzoekschrift heeft gevoegd. Ook al zijn dit vele pertinente stukken, dan nog had de gemachtigde hier geen kennis van bij het nemen van de beslissing, ondanks het feit dat verzoeker de gelegenheid heeft gekregen die voor te leggen. De gemachtigde kon deze stukken dus onmogelijk in zijn belangenafweging betrekken en heeft dus geen onzorgvuldigheid dienaangaande begaan. De Raad mag deze stukken in het kader van zijn annulatiebevoegdheid (bevoegdheid *ex tunc*) niet in zijn beoordeling betrekken en bijgevolg kan verzoeker op grond van een betoog dat steunt op al die nieuwe stukken, geen schending van artikel 8 van het EVRM aannemelijk maken. Artikel 7 van het Handvest heeft dezelfde inhoud en moet dan ook conform artikel 52, 3 van het Handvest dezelfde inhoud en reikwijdte als artikel 8 van het EVRM worden toegekend.

Evenmin is de gemachtigde op een kennelijk onredelijke wijze te werk gegaan. Een schending van het redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht in het licht van artikel 11, § 3 van de Vreemdelingenwet blijkt evenmin.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat: "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, *M.S.S./België en Griekenland*, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, *Muslim/Turkije*, § 66).

Om te beoordelen of er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij een reëel gevaar loopt op een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, houdt de Raad zich aan de door het EHRM gegeven aanwijzingen. In dezen heeft het EHRM geoordeeld dat, om het bestaan van een gevaar van slechte behandelingen na te gaan, de te verwachten gevolgen van de verwijdering van de verzoekende partij naar het land van bestemming dienen te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan het geval van de verzoekende partij (zie EHRM 4 december 2008, *Y./Rusland*, § 78; EHRM 28 februari

2008, Saadi/Italië, §§ 128-129 en EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./ Verenigd Koninkrijk, § 108 in fine).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Uit de rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat uitzonderlijk, in de zaken waarin een verzoekende partij aanvoert dat zij deel uitmaakt van een groep die systematisch blootgesteld wordt aan een praktijk van slechte behandelingen, de bescherming van artikel 3 van het EVRM optreedt wanneer de verzoekende partij aantoont dat er ernstige en bewezen motieven bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat zij tot de bedoelde groep behoort (zie: EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 132). In dergelijke omstandigheden eist het EHRM niet dat de verzoekende partij het bestaan aantoont van andere bijzondere kenmerken die haar persoonlijk zouden onderscheiden, indien dat de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming illusoir zou maken. Dit zal worden bepaald in het licht van het relaas van de verzoekende partij en van de beschikbare informatie over het land van bestemming wat de groep in kwestie betreft (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 80; EHRM 23 mei 2007, Salah Sheekh/Nederland, § 148). Dit geldt eveneens als in een situatie van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of nationaal gewapend conflict de graad van willekeurig geweld zo een uitzonderlijk hoog niveau bereikt dat er ernstige redenen zijn om aan te nemen dat een burger door zijn loutere aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, dat de omzetting beoogt van artikel 15, c van Richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende beschermingen, zoals geïnterpreteerd door het Hof van Justitie (HvJ 17 februari 2009, C-465/07, Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie, 2009, §§'n 35, 43 en 45 <http://curia.europa.eu>; in dezelfde zin EHRM 17 juli 2008, NA v. UK, §§ 115-117).

Wat het onderzoek van de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij betreft, oordeelde het EHRM dat het ingeroepen risico een individueel karakter heeft indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan het geval van de verzoekende partij, moet de verzoekende partij over de materiële mogelijkheid beschikken om te gepasten tijde deze omstandigheden te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

In dit geval wordt het bestaan van een reëel gevaar van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling beoordeeld op grond van de omstandigheden waarvan de verwerende partij kennis had of had moeten hebben op het ogenblik van de bestreden beslissing (cf. mutatis mutandis: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 81; EHRM 20 maart 1991, Cruz Varas en cons./ Zweden, §§ 75-76; EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 107). De verwerende partij moet een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling (EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 293 en 388).

De Raad moet vaststellen dat verzoeker wat betreft zijn middel gestoeld op artikel 3 van het EVRM in de eerste plaats verwijst naar zijn goede integratie in België en vervreemding van Irak omdat hij zijn leven volledig heeft ingericht op een verblijf in België. Hij verwijst hierbij opnieuw naar zijn opleidingen, werk, zijn sociale banden en legaal verblijf sedert 2010. Hij stipt aan dat hij zijn subsidiaire

beschermingsstatus enkel verloren is omwille van zijn identiteit. De Raad is evenwel van oordeel dat deze elementen weinig uitstaans hebben met het aantonen van een risico op foltering of een mensonwaardige of vernederende behandeling bij een terugkeer naar Irak. Enkel in subsidiaire orde zegt verzoeker dat “de algemene situatie in Bagdad en omstreken” het eveneens voor verzoeker “bijzonder moeilijk” maken om terug te keren naar Irak en dat die situatie door de gemachtigde niet in overweging is genomen, terwijl hij daartoe verplicht is in het licht van het zorgvuldigheidsbeginsel en artikel 3 van het EVRM. Verzoeker verwijst hierbij niet eens naar een eventueel onveilige situatie in die streek.

Het kwam aan verzoeker toe, zoals verweerder in de nota aanstipt, om aannemelijk te maken dat er ernstige en zwaarwichtige redenen zijn om aan te nemen dat hij bij terugkeer naar Irak een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan foltering of een mensonterende behandeling. Dat heeft verzoeker nagelaten. Daarnaast heeft verzoeker wel een punt dat het aan de gemachtigde toekomt om een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de gegevens die wijzen op een reëel risico van een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling. De gemachtigde heeft evenwel verwezen naar de beslissing van het CGVS van 16 december 2016 en naar het arrest van de Raad van 14 september 2017, nr. 192 040. In de beslissing van het CGVS werd toen gesteld dat de situatie in Bagdad niet van die aard was dat er een situatie is van dermate hoog blind geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat men louter door de aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige bedreiging van het leven of de persoon zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c van de Vreemdelingenwet. Die beoordeling dateert van december 2016, verzoeker heeft evenwel niets aangebracht om erop te wijzen dat de algemene situatie in Bagdad en omstreken thans anders zou zijn.

Verzoeker heeft evenmin een schending van artikel 3 van het EVRM of het zorgvuldigheidsbeginsel aannemelijk gemaakt.

Het tweede middel is ongegrond.

Ten overvloede wijst de Raad er evenwel op dat in het arrest van 14 september 2017, nr. 192 040 de Raad, anders dan wat verzoeker voorhoudt, met gezag van gewijsde het volgende is gesteld: *“Wie verzoeker is, of hij daadwerkelijk afkomstig is uit Bagdad en of hij überhaupt over de Iraakse nationaliteit beschikt kan naar het oordeel van de Raad aldus niet worden bepaald aan de hand van de door verzoeker neergelegde stukken.”* Thans ligt evenwel al een terugkeerverplichting naar Irak voor.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien januari tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES